

А вечер, с какво нетърпение очаквах тия часове, когато се прибираха всички по стаите, отвързвах го и хуквахме да тичаме надолу покрай реката. То бягаше радостно, окрилено напред, а аз се мъчех уж да го догонвам. До като уморени и наситени на играта, се прибрахме: то в скривалището си, а аз в леглото.

Но един ден го откриха. Дълго след това недоумях: дали само се бе отвързало, или пък в бързината си не бях го завързал добре... Веднаж освободено, промъкнало се през дъските на бараката и подгони кокошките на двора. Дигна се прах, олелия, крясъци.

— Брей, от къде се взе това проклето куче! И кой ли го е пуснал в двора?

— Да го пребие човек!

И вече бяха дигнали камъни, за да го ударят. То подплашено, свито на кълбо до стената, очакваше смъртта си. Единствен аз му се притекох на помощ. Закрих го с ръцете си.

— Не, татко, — молех се аз със сълзи на очи, — това е Борец, моето кученце! Аз го изхраних.

— Аха-а! — чак тогава се сети той. Разбра какво беше станало.

И не ме нахока, нито ме наказва да стоя с часове изправен зад вратата. Само снисходително поклати с глава и отмина.

— Значи, съгласен е да го имам! — помислих си и подскочих от радост.

Вече станахме открити другари с Борец. Придружаваше ме на всякъде — и по разходките из полето, и до пазара.

На другия край на нашата улица живееха много лоши деца. Те враждебно се отнасяха и с камъни замерваха всяко чуждо дете. Често се подкачаха и с мене. Аз отбягвах да минавам от там и те мислех, че съм страхлив. Веднаж трябваше да изтичам натат. Бяха ми поръчали да купя от бакалина нещо.

Спряха ме лошите деца. За да не избягам ме заобиколиха от всички страни. Все повече и повече стесняваха обръча. И започнаха да тършуват из джобовете ми — за пари или копчета.